

ת"פ 65337/02/19 - מדינת ישראל נגד דמיטרי בילקוב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 65337-02-19 מדינת ישראל נ' בילקוב(עציר)
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דמיטרי בילקוב (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק; **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 21.2.2019, בסביבות השעה 18:22, הלכה הגב' ז"ז ברחוב הרצל בראשון לציון, ביחד עם בנה, אותו אחזה בידו. בשלב מסוים ניגש אליהם הנאשם, שהיה תחת השפעת אלכוהול, ותקף את הילד בכך שתפס אותו בידיו, משך אותו מאחיזת ידה של אמו, הרים אותו מעלה, פתח במנוסה ונפל ארצה ביחד עם הילד.

בשלב זה רצה המתלוננת לכיוונו של הנאשם על מנת לשחרר את בנה מאחיזתו. הנאשם קם על רגליו, הכה את המתלוננת בפניה ובידה השמאלית ובעט בגופה, תוך שגרם לה לנפיחות באמת יד שמאל ולנפיחות מתחת לעינה השמאלית.

עוברי אורח ניגשו לסייע למתלוננת, השכיבו את הנאשם ודיווחו על האירוע למשטרה. משהגיעו שוטרים למקום, וביניהם השוטר מגיד חלחל, לא הקשיב הנאשם להוראותיהם, סירב למסור את ידיו, הפריע להם לאזוק אותו והתנגד לניסיונותיהם להכניסו לניידת המשטרתית. משהובא הנאשם לתחנת המשטרה, צעק הנאשם על השוטר חלחל וקלל אותו, בעט בארון והפיל ציוד שהיה בתוכו, התנגד להיכנס לתא המעצר ונפל ארצה.

תשובת הנאשם לאישום ויריעת המחלוקת

3. הנאשם הודה שהיה במקום בזמן האירוע, אולם טען שלא ביצע עבירה כלשהי. לדבריו, הוא ראה ילד בן 4 שמשוטט לבדו ומחפש את הוריו, ולקח אותו לידיו במטרה לעזור לו. לטענת הנאשם, בשלב זה הוא הותקף קשות על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה, שהחזיקו אותו עד להגעת המשטרה, וגרמו לו לחבלות בראשו ובפניו.

ראיות התביעה וההגנה במבט על

4. ראיות התביעה הסתמכו בעיקרן על עדותה של המתלוננת, שנתמכה בעדותן של 3 עדות ראייה לאירוע. על מעשיו של הנאשם כלפי השוטרים, ועל שהתרחש בתחנת המשטרה, העידו השוטרים שהוזעקו למקום, שערכו דוחות פעולה שהוגשו אף הם. כבר בשלב זה אציין שעדותן של 3 עדות הראייה, כמו גם עדותה של המתלוננת ועדויות השוטרים, היו משכנעות ומהימנות, באופן המאפשר לקבוע על פיהן ממצאים עובדתיים.

קו ההגנה המרכזי של הנאשם התמקד בניסיון להוכיח קיומו של מחדל חקירה בדמות אי איתורן של מצלמות אבטחה שהיו פזורות בסביבה. להוכחת טענתו זו, הוזמנה להעיד לטובת הנאשם אחותו, שביקרה בחלק מבתי העסק בסביבה ובדקה את האפשרות שמא המצלמות של אחת מהן תיעדה את האירוע. לטענת הנאשם בעניין זה אדרש בהמשך, לאחר ניתוח עדויות המתלוננת ועדי הראיה לאירוע.

תקיפת המתלוננת ובנה

5. לדברי המתלוננת, בנה ירד למטה, והיא ירדה אחריו על מנת להשיבו. המתלוננת סיפרה שהיא תפסה את ידו של בנה והובילה אותו חזרה הביתה, אולם הנאשם, אותו זיהתה באולם, לקח לה את הילד מהידיים, נתן לה בעיטה ביד שמאל ובהמשך בראשה בצד שמאל. לאחר מכן הנאשם נפל על הראש, ביחד עם בנה. לדבריה, מספר "רוסים" תפסו את הנאשם, והיא עלתה לביתה על מנת להזעיק את כוחות המשטרה (עמ' 48-49). המתלוננת שללה שהיו שני גברים אפריקאים שסייעו לה להוציא את בנה מידי הנאשם.

מהאמור עולה, שבנה של המתלוננת אכן הסתובב פרק זמן קצר מחוץ לבית. עם זאת, הנאשם תפס את הילד רק לאחר שהמתלוננת כבר הגיעה למקום, ואחזה בבנה (עמ' 50 ש' 22; עמ' 53 ש' 27). המתלוננת לא אישרה את גרסת הנאשם לפיה בנה הלך לכיוונו (עמ' 50), ועמדה על כך שהנאשם הוציא לה את הילד מהידיים.

במהלך עדותה של המתלוננת הוצגו לה מספר סתירות ביחס לעדותה במשטרה, אותן הסבירה כטעויות בתרגום. אציין שהודעתה של המתלוננת במשטרה לא הוגשה במהלך המשפט, כך שאין באפשרותי להתמודד עם הטענות שהועלו. מכל מקום, מאחר שעדותה של המתלוננת הותירה עלי רושם חיובי, של אישה שחוותה חוויה קשה ולא נעימה, ונוכח העובדה שעדותה התיישבה, ככל שהדבר נוגע לליבת המעשים, עם עדויותיהן של עדות הראיה האחרות, מצאתי שניתן לקבוע על פיה ממצאים עובדתיים.

6. בעדותה של המתלוננת תמכו לא פחות משלוש עדות ראייה שונות. מדובר בעדות אובייקטיביות שאינן מכירות אחת את השנייה, ושתיים מהן אף אינן מכירות את המתלוננת. גב' חן בוץ ראתה את האירוע מתחילתו ועד סופו. מעדותה ניכר שזכרה היטב את האירוע, ועדותה הסדורה, המלאה והמשכנעת הותירה עלי רושם מצוין. לדבריה, ראתה שהנאשם עקב אחרי המתלוננת, אותה כינתה "האמא", במשך מספר דקות ("בדק לאן היא הולכת"), כאשר בשלב מסוים, לאחר שהנאשם פנה לילד ואמר לו דבר מה, עזב הילד את אמו וניגש מרצונו לכיוונו של הנאשם. בשלב זה הרים הנאשם את הילד על ידיו. גב' בוץ תיארה שבשלב זה אמו של הילד נלחצה, תפסה בחולצתו של הנאשם וניסתה לשחרר את בנה. לדבריה הנאשם תפס את הילד בצורה חזקה מאוד. בשלב זה שני גברים אריתראים ניסו לסייע לה, הנאשם והילד נפלו ובשלב זה הנאשם קם, הרים את רגלו ונתן לאמא בעיטה באזור הצוואר. לדבריה, הנאשם הצליח לבעוט בצווארה של המתלוננת שכן זו התכופפה מעט. אשר לעצמת המכה, אמרה שחששה שהמתלוננת שברה את צווארה מעצמת המכה. לאחר מכן גברים "ישראלים" התנפלו על הנאשם ו"שיטחו אותו לרצפה כי הוא השתולל וקלל". לדבריה, הנאשם קלל בשפה הרוסית, להוציא משפט אחד, המופיע בפרוטוקול, אותו אמר בשפה העברית (עמ' 31-33).

גב' בוץ הסבירה שעמדה ברמזור אדום ולכן קלטה את שהתרחש.

7. גב' בוץ שללה את טענת הנאשם, לפיה הילד הסתובב שלא בלווית אמו: "היא יצאה מהחנות עם התיקים שלה, הילד הלך קצת לפניו היא יצאה אחריו כדי שלא יברח למעבר החציה הקרוב, החשוד עמד שם והסתכל, כל זמן שאני ראיתי ואז בסופו של דבר הוא הלך אחריה בדיוק לאן שהיא הלכה... הילד ניגש אליו אחרי שהוא אמר לו משהו". משנשאלה האם אז הלך עם הילד, השיבה: "הוא לא הלך הוא הרים את הילד, הילד ניגש אליו. הקורבן (המתלוננת - ע.מ) מיד הלכה אחריו ואז תפסה בחולצה" (עמ' 33). כלומר, על פי התיאור של גב' בוץ, המתלוננת הייתה בשליטה מלאה על בנה, גם אם לעתים הילד התרחק ממנה מספר צעדים, ובשום אופן לא הסתובב לבד באופן שיכול היה לגרום לנאשם לחשוב שמא הילד אבד להוריו, כפי שטען.

8. עדת ראייה נוספת הינה הגב' אנג'לינה נחמוב, שמדבריה ניתן להבין שהבחינה באירוע בשלב מתקדם מהשלב אותו תיארה גב' בוץ. גב' נחמוב תיארה את השתלשלות העניינים באופן הבא (עמ' 24 ש' 15-27):

"ת. זה היה בשעות הערב, אני עמדתי ברחוב הרצל 39 והאירוע קרה מצד שני של הכביש, ליד סוכנות רכב... שזה בהרצל 28, ראיתי בן אדם שרץ עם הילד ממוצא אפריקאי בחור צבע עור לבן, ורץ עם ילד ממוצא אפריקאי שחום וראיתי שגם רודפת אחריו אישה ובמקרה אני מכירה את האישה כי הם גרים בשכונה שלי ולא הבנתי למה הילד בידים של מישהו שהוא זר, והוא רץ עם הילד ונפל עם הילד ביחד כשהוא בידים שלו. אמא של הילד הגיעה ולקחה את הילד ודחפה את הילד לכיוון של הבית. זה היה בדיוק ליד הבית שלהם והייתה גם חבורה של אריתראים שהם בעצם שכנים שלקחו את הילד והבחור קם מהרצפה ונתן מכה לפנים לאישה עם הרגל, עם רגל ימין.

ש. איפה זה פגע בה

ת. בפנים באזור של הראש בצד שמאל. ואזרחים כבר קפצו על הבחור ופשוט ניסו להחזיק אותו עד שהניידת תגיע.

ש. מה עוד היה בהמשך

ת. כמובן גם ציינתי בעדות הקודמת ששמענו ממנו איומים גם בעברית גם ברוסית שהוא יפצע, יהרוג ועוד הרבה הרבה קללות כמובן."

העדה תיארה את שראו עיניה באופן ענייני ובהיר, וניכר היה שהאירוע נחרט היטב בזיכרונה. על אף שעמדה על המדרכה ממול לנאשם, ציינה שראתה את האירוע באופן ברור, כאשר בשלב ההתרחשות לא חלף רכב כלשהו שחסם את שדה הראייה שלה (עמ' 29 ש' 19-23).

9. מעבר לתיאור האירוע, שללה העדה את טענת הנאשם לפיה הוא הסתובב עם הילד לאחר שהבחין שהילד הלך ללא ליווי אמו. העדה אמנם לא ראתה את תחילתו של האירוע (עמ' 29 ש' 28 ש' 13-14), אולם התיאור שמסרה בכל הנוגע ל"ריצה" ול"מרדף" של אמו של הילד אחר הנאשם, אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו התמימה של הנאשם לפיה הסתובב עם הילד בניסיון לאתר את הוריו, כפי שנראה בהמשך (ראו גם: עמ' 24 ש' 31).

נוסף על כך שללה העדה את גרסת הנאשם לפיה הוא הופל על ידי אנשים אחרים שתקפו אותו. לדבריה, "הם (2-3 אנשים - ע.מ) החזיקו אותו אחרי שהוא נפל וקם, אחרי שהוא הביא מכה לאישה רק אז קפצו עליו" (עמ' 25 ש' 24 וראו גם עמ' 29 ש' 10). גרסתה זו של העדה מתיישבת עם שורת ההיגיון, שכן סביר שלאחר שמספר אנשים השתלטו עליו, לא היה ביכולתו של הנאשם לתת את הבעיטה למתלוננת.

10. לא נעלמו מעיני הסתירות בין הגב' בוך והגב' נחמוב בתיאור הסיבה לנפילה הראשונה של הנאשם (גב' בוך תיארה שני גברים אריתראים שסייעו למתלוננת להחזיר לידיה את בנה וגרמו לנפילתו של הילד, בעוד שגב' נחמני אמרה שלא ראתה סיבה לנפילתו של הנאשם).

עם זאת, עדויותיהם תאמו והשלימו אחת את השנייה בנוגע לתיאורים המרכזיים, העומדים בליבת כתב האישום.

11. עדת ראייה שלישית הייתה הגב' ויקטוריה קירז'נר. לדבריה, הגורם שהסב את תשומת לבו לאירוע היה צעקה של הנאשם לעבר אמו של הילד: "הי, הי, איפה את הולכת, זה לא ילד שלך" (עמ' 36 ש' 17), כאשר בשלב זה הנאשם אף הכה אותה בידו. נוכח מראה זה, הבינה העדה ש"משהו לא בסדר" והתקשרה למשטרה. העדה לא זכרה אם הנאשם לקח את הילד לידי (עמ' 37 ש' 21). העדה הוסיפה תיאורים נוספים שהתיישבו עם גרסאות גב' בוך וגב' נחמוב, גם אם התיאורים שמסרה היו לעתים פחות מלאים מהתיאורים שמסרו שתיהן.

האם הנאשם יכול היה להגיע עם רגלו לראשה של המתלוננת

12. כפי שניתן היה להבחין באופן בלתי אמצעי, המתלוננת הינה אישה נמוכה באופן יחסי (ראו גם דברי השוטר חלחל עמ' 10 ש' 26). מעבר לגרסת המתלוננת, תיארה גב' נחמוב באופן ברור את הנפת הרגל לעברה של המתלוננת ואת פגיעה בה: "ראיתי את הרגל שלו באוויר עד שהגיע לראש שלה באזור הלסת, צוואר (מדגימה לחי בצד שמאל)"

(עמ' 30 ש' 24).

על ראשה או צווארה של המתלוננת אכן לא נשאר כל סימן כתוצאה מהמכה, אולם אין הדבר מחליש את ראיות התביעה, נוכח גרסתן החד משמעית של המתלוננת ושל עדות התביעה האחרות, שראו במו עיניהן את המכה החזקה. על כך יש להוסיף שלאחר האירוע פונתה המתלוננת לבית החולים, שם התלוננה על כך שהוכתה, בין היתר, גם בראשה (ת/3).

מעשי הנאשם כלפי השוטרים

13. הראשונים שהגיעו למקום היו השוטרים אביחי בכר, יניב אחדות ודניאל זירו.

בדוח הפעולה שערך השוטר אחדות (ת/7), כתב שכאשר הגיע למקום הבחין בנאשם כשהוא שכוב על הרצפה, כאשר שני אנשים אוחזים בו. הנאשם השתולל וצעק שהאישה "לקחה ילד שלא שלה".

השוטר אחדות העיד על כך שכאשר ביקש לאזוק את הנאשם, לאחר שהודיע לו על מעצרו והסביר לו את זכויותיו, התנגד לכך הנאשם באופן אקטיבי (ת/7 וכן עמ' 12 ש' 22-29; עמ' 13 ש' 12). לאור התנגדותו של הנאשם, המאבק האלים שהתפתח במקום, והעובדה שלא הצליח לאזוק אותו במאמץ משותף שלו ושל שני השוטרים הנוספים שהיו עמו, נאלץ להזמין כוחות סיוע (עמ' 14).

14. השוטר בכר ציין בדוח הפעולה שערך (ת/8) שקיבל הודעה על כך שגבר מכה אישה ברחוב. משהגיע למקום, הבחין בשלושה גברים שהשתלטו על הנאשם, דבר שלא מנע מהנאשם להמשיך ולהשתולל, באופן שלא איפשר לשוטרים להצמיד את רגליו של הנאשם ולאזוק אותו, משימה שהתאפשרה רק לאחר קבלת סיוע משוטרים נוספים שהגיעו למקום.

15. השוטר מגיד חלחל הגיע למקום בשלב בו היה הנאשם כבר אזוק. חלחל זכר חלקים ניכרים מהאירוע, והוגש דוח הפעולה שערך (ת/5). חלחל העיד על כך שגם כאשר הנאשם היה אזוק הוא ניסה להתנגד למעצרו. כאשר הרימו השוטרים את הנאשם מהקרקע, הבחין בשפשוף שאינו מדמם על פניו. בשעה שחלחל ניסה לאזוק את הנאשם ברגליו, קילל אותו הנאשם, בין היתר בשפה הרוסית, קללות שהעד הבין את תוכן (עמ' 8-9). מ-ת/5 עולה שלאחר הגעתו לתחנה, התנגד הנאשם לחיפוש, בעט בארון, הפיל ציוד שהונח לצדו, סירב להוריד שרשרת מצווארו, וקלל את השוטרים בקללות שונות בעברית וברוסית, שתוכנו פורט ב-ת/5.

16. עדויות השוטרים התיישבו הן עם דוחות הפעולה שערכו, והן עם דבריהן של עדות הראייה, בכל הנוגע להתנהגותו של הנאשם בשטח, והותירו עליי רושם אמין ביותר.

גרסת הנאשם

17. אל מול גרסאותיהם המהימנות של עדי התביעה, ניצבה לבדה גרסת הנאשם, שהותירה רושם בעייתי ביותר באופן שלא מאפשר ליתן בה כל אמון.

הנאשם, כאמור, הכחיש כל התנהגות פסולה, לא כל שכן עבירה פלילית, הן כלפי המתלוננת, והן כלפי השוטרים. גרסה זו של הנאשם מציבה בפניו משוכה קשה למעבר, שכן נוכח הכחשתו הגורפת עליו לעורר ספק בגרסאותיהם של כל אחד מעדי התביעה הרבים שהעידו, הכוללים, כאמור, הן אזרחים שאינם מכירים האחד את השני, והן שוטרים המתארים את התנהגותו בשטח, ובהמשך בתחנת המשטרה. על כך יש להוסיף שהאמון הרב שמצאתי לתת בעדויות כלל עדי התביעה, ללא יוצא מן הכלל, והעובדה שעדויותיהם התיישבו אחת עם השנייה, על אף פערים שוליים ביניהן, מגביה את המשוכה אף יותר.

18. לאחר ששמעתי את גרסת הנאשם, מצאתי שהיא רחוקה מלספק הסבר חלופי לתיאור עדי התביעה, או לעורר ספק סביר בדבריהם. ההיפך הוא הנכון. גרסת הנאשם אך חיזקה את ראיות התביעה בהיותה בלתי סבירה, מגמתית ומיתממת. הנאשם למעשה העלים לחלוטין מתיאוריו כל מעשה פסול, ובכלל זה עבירה פלילית שביצע, לא ניסה לתת הסברים לתיאוריהם של עדי התביעה, ובכך הגביר אף יותר את תחושת חוסר הנוחות מדבריו. הדוגמאות למסקנות אלו רבות מספור, ובמסגרת הכרעת הדין אביא, אך מקצת מהדוגמאות.

19. לדברי הנאשם, כאשר יצא מחנות, לאחר ששתי פחיות בירה, ראה לפניו ילד בן 4 כהה עור עומד ובוכה. הנאשם ניגש אליו ושאל אותו מדוע הוא בוכה, והילד ענה לו שאיבד את הוריו. לדברי הנאשם, הוא אמר לילד: "בוא נעבור בין החנויות ואתה יכול לבוא לראות אותם בחלון ולבוא אליהם" (עמ' 56), כאשר השיחה ביניהם התנהלה בשפה העברית (עמ' 59). ואולם, בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1), משנשאל האם קלל את השוטרים, תוך שפורטה בפניו רשימה ארוכה של קללות אותן הטיח בשוטרים, ענה: "איך אני יכול לקלל ככה, בקושי אני יודע עברית..." (ת/1 ש' 31). את דבריו אלו סתר הנאשם פעם נוספת במהלך עדותו, כאשר אמר לתובע: "בטח שאני מבין (עברית - ע.מ), מה אתה חושב שאני מטומטם..." (עמ' 63 ש' 22). במאמר מוסגר אציין שספק בעיניי עד כמה יכול היה הנאשם לתקשר עם בנה של המתלוננת, כאשר גם לדברי ב"כ הנאשם בסיכומיו, היו בין כלל המעורבים בתיק פערי שפה (עמ' 69).

20. גרסתו של הנאשם "הרחיקה אותו" אף מהאפשרות שיצר מגע מכל סוג שהוא עם הילד בשלב כלשהו של האירוע (עמ' 56 ש' 22). גרסה זו עומדת, כאמור, בסתירה לגרסאות חלק מעדות התביעה, שתיארו הן אחיזה ביד והן הרמה של הילד על ידי הנאשם.

לדברי הנאשם, למרות שראה את הילד בפתח חנות הירקות (עמ' 59 ש' 19), הוא עבר עמו לחנויות סמוכות ושאל אם מישו ראה את הוריו. מעבר לכך שתיאור זה אינו מתיישב עם תיאור עדות התביעה, לא ברור מדוע הנאשם לא נכנס לחנות הירקות ובדק האם הוריו של הילד נמצאים בפנים. משנשאל הנאשם מדוע לא שאל את המוכר של חנות הירקות, השיב ש"בחנות הירקות לא היה אף אחד לא יודע אולי המוכר יצא לאן שהוא" (עמ' 59 ש' 21-22). גרסה זו אינה סבירה בעיניי, במובן זה שהחנות נשארה פתוחה וללא השגחה, מה גם שמדובר בעדות כבושה שלא בא זכרה בחקירותיו במשטרה.

21. בהמשך דבריו, סיפר הנאשם שנכנס לבדו למאפיה הסמוכה, כאשר הילד נשאר לבדו מחוץ למאפיה, ושאל את המוכר אם הוא יודע משהו על הורי הילד. גם תיאור זה הינו תמוה לאור דבריו של הנאשם במקום אחר, לפיהם הילד בכה לאורך כל הסיבוב שערך עמו כשעברו מחנות לחנות (עמ' 59-60). אם הנאשם כל כך דאג לילד, מדוע השאירו לבדו מחוץ למאפיה? מכל מקום, גרסת הנאשם סותרת את התיאור שמסרו עדות התביעה לפיה הוא הלך ביחד עם הילד הליכה לא ארוכה, כאשר כל אותה עת הייתה אמו של הילד קרובה אליהם וניסתה לחלץ את הילד מידי של הנאשם. למרבה ההפתעה, בסיפורי הבדים שסיפר הנאשם לא מוזכרת כלל המתלוננת, ובפרט לא מוזכרת הבעיטה שנתן לה, או כל מגע אחר ביניהם (עמ' 57 ש' 30).

על כך יש להוסיף, שהתיאורים המפורטים של הנאשם בנוגע לניסיון החיפוש אחר הורי הילד, ניתנו לראשונה בית המשפט, כאשר בחקירתו הראשונה במשטרה אמר שהוא והילד "עשו סיבוב", ואילו בחקירתו השנייה כלל לא הזכיר זאת. למותר לציין שהנאשם לא הזמין לעדות מטעמו את בעל המאפיה, והדבר נזקק לחובתו.

22. דוגמא נוספת לחוסר הסבירות בגרסת הנאשם ניתן למצוא בהסברים שמסר בקשר לסירובו לאפשר לשוטרים שעצרו אותו להוריד את השרשרת מצווארו. בחקירותיו במשטרה לא התייחס הנאשם לנתון זה, אולם במהלך עדותו הסביר: "חשבתי ששוודים אותי והתחלתי להתנגד" (עמ' 57 ש' 28). ללמדנו, שגם בשלב בו הנאשם היה מוקף שוטרים לובשי מדים, נעצר, הוכנס לניידת משטרתית, והובא לתחנת משטרה, עדיין לא הבין שהוא עצור ושנערך עליו חיפוש. התנהגותו זו מתיישבת אף עם תיאורי עדי התביעה על כך שהנאשם היה שיכור [דברי השוטר חלחל ב-ת/5 ובעדותו; דברי השוטר אחדות (ת/7); דברי המתלוננת (עמ' 49; עמ' 51 ש' 28); היטיבה לתאר את מצבו של הנאשם העדה קירז'נר, שעבדה בעבר במרכז גמילה, וידעה לזהות שהנאשם היה "מסטול", "לא פיכח..." (עמ' 36 ש' 26 וראו גם עמ' 38)].

יש לציין שאף הנאשם עצמו הודה שבשלב מסוים היה "ללא הכרה" (ת/2 ש' 63; עמ' 56 ש' 30), אולם הסביר זאת במכה שקיבל לאחר שנפל. ככל שגרסת הנאשם הייתה נכונה, לא ברור כיצד יכול היה לתאר את שעבר עליו בבהירות ובנחרצות, שעה שהכרתו הייתה מעורפלת, ולו בחלקים מהאירוע. נהפוך הוא, הנאשם עמד על כך שהוא זוכר כל פרט מהאירוע. כך, משהוסבר לו שגרסתו אינה מתיישבת עם גרסאותיהם של כל עדי התביעה, השיב: "אני זוכר בדיוק כל דקה".

אי איתורן של מצלמות אבטחה

היכן התרחש האירוע?

23. על פי העדויות השונות, האירוע התרחש ברח' הרצל בראשון לציון, בסביבות הבניינים מס' 28 ו-30:

השוטר חלחל העיד על כך שכאשר הגיע למקום ראה את הנאשם על הרצפה כשלידו שני שוטרים, המקום היה ליד "המקום של השכרת הרכבים", אולם לא ידע לומר האם היה זה "בהתחלת המקום או בסוף המקום" (פרוט' עמ' 7 ש' 28-32).

השוטר אחדות העיד על כך שהמאבק עם הנאשם היה בסמוך לכניסה לבניין ברח' הרצל 30, אולם משנאמר לו שמדובר בבניין גדול, סירב לנקוב במיקום המדויק, בטענה שהוא אינו זוכר היכן בדיוק התרחש האירוע (עמ' 12). יש לציין שהעד לא זכר פרטים הנוגעים למיקום האירוע, ובמהלך עדותו הרבה לחשוב ולהשתמש ב"דימיון מודרך" לצורך שחזור האירועים.

גב' נחיתוב, שעובדת באזור ומכירה היטב את המקום, ציינה שהאירוע התרחש "במדרכה לכיוון הרצל 28-30", ובהמשך אמרה שהאירוע היה "בצד של הרצל 28" (עמ' 27). לצד זאת הדגישה שלא ראתה את האירוע מתחילתו (עמ' 28 ש' 13-14).

לדברי גב' בוך, האירוע התרחש ברח' הרצל, "לכיוון 30" (עמ' 34 ש' 15).

השוטר בכר סיפר שקיבל דיווח על כך שגבר מכה אישה ברחוב הרצל 43 (ת/8). בעדותו העיד על כך שהמקום בו ראה את הנאשם היה יותר לכיוון רח' הרצל 28 (פרוט' עמ' 16).

24. במאמר מוסגר יש לציין שבמהלך חקירתם הנגדית של העדים, הוצגה להם תמונה של האזור שהופקה על ידי ב"כ הנאשם מתוכנת גוגל מפות, אולם זו לא הוגשה בסופו של יום, לאחר שהתקבלה התנגדות המאשימה בנימוק שמדובר בתמונה המעוותת את גודלם האמתי של העצמים הנראים בה, כמו גם את המרחקים ביניהם, באופן שאינו משקף נכונה את המציאות בשטח. בעניין זה ראו גם דברי השוטר בכר, המכיר היטב את השטח, שלאחר צפייה בתמונה העיר שהיא "קצת מבלבלת" (עמ' 16 ש' 13), ועדותו של חוקר ז"ט סרגיי שפרן שציין אף הוא שהתמונה שהוצגה לו מעוותת את המציאות (עמ' 22 ש' 11-14).

פעולותיו של חוקר הזירה הטכנולוגית (זי"ט)

25. חרף התיאורים המפורטים שמסרו חלק מהעדים, נבדקו בסופו של יום רק המצלמות המכסות את אזור הרצל 28. כן, שלושה ימים לאחר האירוע התבקש חוקר הזירה שפרן לצאת לשטח ולנסות לאתר מצלמות אבטחה רלוונטיות. מהדוח שערך עולה שהתמקד באזור הסמוך לרח' הרצל 28, לאחר שערך שיחה עם השוטר אחדות, שתיאר לו, לדבריו, את המיקום המדויק של ההתרחשות. מסריקה שערך במקום לא איתר שפרן "מצלמות אשר יכלו לתאר את האירוע" (ת/9). מתוך יוזמה אישית של העד, הוא יצא בבוקר העדות בבית המשפט לרח' הרצל 28, ופירט לעצמו בכתב את מיקום המצלמות באזור, תוך שציין שהן אינן מכוונות למקום ההתרחשות (ת/10). בעדותו הסביר שלא מצופה ממנו לפרט בדוח מצלמות שאינן רלוונטיות, אלא רק מצלמות רלוונטיות מהן הורד תוכן (עמ' 18 ש' 23-26).

26. בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם האם ידע שמדובר באירוע שנמשך על ציר של כ-100 מטר, השיב שהחוקר מסר לו שעליו לבדוק מצלמות במקום נקודתי (עמ' 19 ש' 21). לדבריו, לא בדק מצלמות ברח' הרצל 30 "כי זה לא הגיע לשם" (עמ' 19 ש' 29-31). משהוצגו לו צילומים של מצלמות אבטחה מהאזור (נ/1-נ/4), טען שהן אינן רלוונטיות, שכן הן אינן מופנות למקום האירוע. משנשאל שפרן מדוע לא בדק את המצלמות המכוונות גם לרח' הרצל 30, על פי דרישתו המפורשת של החוקר הגוס (ת/4), השיב שבדק רק את המצלמות המכוונות לרח' הרצל 28, בעקבות שיחתו עם הסייר. ואולם, בהמשך דבריו אישר שפרן שהגורם הקובע אילו מצלמות לבדוק הוא החוקר ולא הסייר (עמ' 23).

אשר לטענה לפיה הוא לא צפה בתמונת המחשב על מנת לוודא את יכולת הכיסוי של המצלמות, הסביר שככל שעולה מבדיקה חיצונית שהמצלמה אינה מכוונת למקום האירוע, הוא לא נכנס לתוך בית העסק ולא בודק את זווית הצילום בדרך של צפייה בסרטון עצמו.

27. מהאמור מצטיירת תמונה המצביעה על מחדל של חוקר הזי"ט, שהתבקש על ידי הגורם האחראי על החקירה לבדוק מצלמות אבטחה לאורך ציר הנע בין רח' הרצל 28 לבין רח' הרצל 30, אולם הסתפק בסופו של יום בבדיקה מצומצמת מזו שהתבקש, זאת לאחר ששוחח עם הסייר שהגיע למקום, שמסר לו את מיקום ההתרחשות ה"מדויק".

המקרה שלפנינו ממחיש שחוקר זי"ט המגיע למקום אירוע, אינו מודע בהכרח לכל פרטי ההתרחשות, בדיוק כשם שהסייר שהגיע למקום אינו מודע להם. במקרה זה האירוע ברחוב היה מחולק לשני שלבים, כאשר הסייר עמו שוחח חוקר הזי"ט, היה מודע רק לחלקו השני, קרי לחלק בו הנאשם כבר היה שוכב על הרצפה והתנגד למעצרו. ואולם, מהעדויות השונות, לרבות מדוח הפעולה של השוטר בכר שהגיע למקום, עולה בבירור שמדובר באירוע שנמשך על פני ציר תנועה מסוים ולא התרחש במקום אחד. לא הוברר מדוע חוקר הזי"ט יצר קשר דווקא עם השוטר אחדות ולא עם השוטר בכר, כאשר ככל שהיה עושה כן, יתכן שהיה מקבל ממנו תיאור שונה בקשר למקום האירוע, ומאתר מצלמות אבטחה נוספות שהיו מכוונות לחלק הראשון של האירוע.

על כך יש להוסיף הערה נוספת. כפי שהעיד החוקר שפרן בעצמו, הגורם הקובע אילו מצלמות יאותרו, לעולם צריך להיות החוקר האמון על החקירה ולא הסייר בשטח. הטעם לכך הוא שהחוקר הוא הגורם שרואה את התמונה הכללית, מכיר את כלל העדויות והראיות שנאספו על ידי כלל הגורמים שטיפלו באירוע. הראיות הנוספות, ובפרט ההודעות, מצטרפות לתיק החקירה לעתים זמן רב לאחר שהסייר סיים את הטיפול באירוע, ועל פי רוב הוא אינו מודע להן. כלל העדויות והראיות מרחיבות את התמונה שהייתה ידועה בתחילתה של החקירה. גם במקרה שבפנינו, ביקש החוקר הגוס מיחידת הזי"ט לצאת לשטח ולאתר מצלמות שלושה ימים לאחר האירוע, קרי לאחר שהספיק לגבות הודעות מכלל המעורבים, לרבות מהנאשם עצמו, לנתח את כלל הראיות, ולעמוד על יריעת המחלוקת המסתמנת.

במצב דברים זה אי ביצוע המשימה שהוטלה על צוות הזי"ט באופן בו התבקשה לבצעו, מהווה מחדל חקירתי.

28. את המחדל החקירתי ניסתה ההגנה לתקן, כאשר אחותו של הנאשם, גב' אירינה בילקוב הלכה לזירת האירוע ובדקה בעצמה מספר מצלמות אבטחה, אותן צילמה (נ/1-10/1). ואולם, עדותה של גב' בילקוב מעוררת מספר בעיות. האחת, העדה ציינה שבמצלמות שבדקה, ראתה את זירת האירוע, זאת בשעה שכלל לא נכחה באירוע עצמו. הדרך בה הוצגה לה הזירה, בכל אחד משלבי האירוע, אינה מספקת ואינה משכנעת, וספק בעיניי עד כמה ידעה האחות מהו ציר התנועה הנכון של האירוע. השני, בכל הנוגע למצלמות האבטחה החיצוניות אותן איתרה העדה בבתי עסק שונים, הרי שעדותה אינה עדיפה על עדותו של חוקר הזי"ט, שאישר אף הוא שראה מצלמות באזור, אולם מצא, מתוקף ניסיונו המקצועי, שהן אינן רלוונטיות לאירוע. השלישי, התמונות שהוגשו (נ/1-10/1) מראות את המצלמות החיצוניות עצמן, בעוד שככל שהייתה העדה רוצה לנסות ולהוכיח שהזירה אכן נקלטת במצלמות האבטחה, היה עליה להביא צילומים של מסך המחשב, המוכיח שהזירה אכן נקלטת בעדשת המצלמה. הרביעי, ככל שהתבקשה הוכחת הנצפה בזירה, היה על ההגנה להביא את בעלי העסקים עצמם ולא להסתפק בעדותה של אחות הנאשם. החמישי, לא הוכח שמצלמות שתיעדו, על פי הנטען, את הזירה, היו מותקנות במקומן זה ביום האירוע (גב' בילקוב העידה על כך שכ"שבוע שבועיים"

לאחר האירוע צילמה את המצלמות מבחוץ, ובהמשך, כשבוע לפני עדותה בבית המשפט מיום 28.4.2019, הלכה למקום פעם נוספת כדי לצפות במצלמות מבפנים), כאשר גם לצורך כך היה מקום להעיד את בעלי העסקים הרלוונטיים. הששי, על מנת להכשיר את כל הבדיקות, ולתת להן נופך מקצועי, ניתן היה לפנות למאשימה ולבקש את השלמת החקירה גם בשלב מאוחר זה, אולם הדבר לא נעשה. השביעי, למרות קיומן של התמונות בידי ההגנה, הן לא הוצגו לחוקר הזי"ט, כך שלא ניתן היה לקבל את תגובתו לנראה בהן ולבקשו להשוות את פעולותיה של גב' בילקוב לפעולותיו שלו.

לאור מכלול הנימוקים אני קובע שאין לתת משקל כלשהו לעדותה של אחות הנאשם.

משמעות המחדל

29. בשלב זה יש להבהיר שאין להסיק מדבריי אלו שחוקר הזירה ביקש לפגוע בחקירה, או לאסוף ראיות מפלילות דווקא, ודומה שהבדיקות שערך בשטח הושפעו יותר משיחתו עם הסייר, מאשר מדרישת החוקר האמון על החקירה. נותר, אם כן, לקבוע מה משמעותו של אותו מחדל חקירתי.

כפי שנקבע לא אחת, מחדלי חקירה אינם מובילים, כשלעצמם, לזיכוי הנאשם, אלא יש לבחון את משמעותם על רקע כלל הראיות שהונחו בפני בית המשפט, במטרה לבדוק האם חרף מחדלי החקירה, הונחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת להוכחת האשמה [ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (24.9.2012)].

עוד נקבע שבמסגרת בחינת הטענה לקיומם של מחדלי חקירה, על בית המשפט לבחון האם קופחה הגנת הנאשם כתוצאה מאותם מחדלים. כך, למשל, נקבע בע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (18.05.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול את עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע **מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם במכלול הראיות...**" (ההדגשה אינה במקור - ע.מ.)

30. במקרה שלפנינו, אין חולק על כך שצירוף סרטון המתעד את האירוע יכול היה לשפוך אור על האירוע בצורה הטובה ביותר. יחד עם זאת, כפי שפורט בהרחבה לעיל, ראיות המאשימה האחרות הינן ראיות מוצקות, המבוססות על שלוש עדות ראייה אובייקטיביות, שהותירו רושם כה אמין עד שניתן היה לבסס הרשעה אף על עדותה של כל אחת מהן בנפרד, קל וחומר בהצטרפותן יחדיו באופן שחיזק את עדות המתלוננת, עד כדי יצירת תמונה בהירה על שהתרחש במקום, זאת על אף קיומם של סתירות ואי דיוקים נקודתיים בגרסתן.

מנגד, עמדה במעורומיה גרסת הנאשם, שהיה בזמן האירוע תחת השפעת אלכוהול, וספק רב עד כמה זכר פרטים ממנו. על כך יש להוסיף שהנאשם שלל אף את דברי השוטרים שהגיעו למקום, שעל אף עדיפותם המספרית התקשו לאזוק אותו. דרישתו של הנאשם שלא להאמין לאף לא אחד מארבע האזרחיות ושלושת השוטרים, וחלף האמור להאמין

לגרסתו שלו, אינה סבירה בעיניי ועל כן יש לדחותה מכל וכל.

במצב דברים זה מצאתי שעצמת המחדל החקירתי אינה פוגעת ב"יש הראייתי" האיתן.

עבירות התקיפה

31. מתיאורי העדות עולה שהנאשם תקף את המתלוננת בכך שנתן לה מכה ביד וכן בעיטה באזור הצוואר - ראש. אשר לתקיפת הקטין, הרי שגם אם הילד הלך אחרי הנאשם והנאשם הרימו, כפי שמסרה גב' בוך, הרי שהנאשם אחז בו בהמשך בצורה חזקה ורץ עמו, תיאור המתיישב עם תיאור של תקיפה. כפי שראינו, הנאשם שלל מגע מכל סוג שהוא עם הילד, ובכך הרחיב את יריעת המחלוקת אל מעבר ליסוד הנפשי הנדרש להוכחת העבירה. לפיכך אני קובע שעלה בידי המאשימה להוכיח את תקיפת המתלוננת ואת תקיפת הילד.

לצד זאת, מ-ת/3 עולה שלמתלוננת נגרמה נפיחות באמה שמאל בלבד, כאשר מהמסמך הרפואי לא עולה שנגרמה לה חבלה בעינה, כפי שנטען בכתב האישום. לפיכך, ניתן לקבוע שהוכחה החבלה ביד בלבד.

סוף דבר

32. נוכח כל האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 275 לחוק; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019, במעמד הצדדים